

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/54/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812208674
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8812208674.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Petra Straku a JUDr. Antónie Kandravej v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným 1. H. N., nar. XX.X.XXXX, bytom X. U. XXX, 2. R. N., nar. XX.X.XXXX, bytom X. U. XXX, o zaplatenie 1.147, 98 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 9C 94/2012-33 zo dňa 27. 11. 2012 takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovaným náhradu trov konania nepriznal.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že žalobca oprávnenosť svojho nároku na zaplatenie žalovanej sumy odvodzuje aj od uznania záväzku vykonaného žalovanými.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty (§ 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka).

Premlčanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou premlčania. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Uplynutím premlčacej doby právo nezaniká, iba sa oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje nároky a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby nebolo po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti.

Dohoda o uznaní dlhu musí zodpovedať všetkým náležitostiam platného právneho úkonu, najmä musí byť určitá a zrozumiteľná.

V zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka je uznanie premlčaného dlhu podmienené vedomosťou dlžníka o jeho premlčaní a táto vedomosť je nevyhnutná pre právne účinné uznanie dlhu a vznik právnych následkov uznania.

Uznanie záväzku žalovanými bolo vykonané na predtlačí žalobcu, pričom listina bola označená ako dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktoré označenie môže u bežného občana - spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností, keď je zo strany veriteľa, resp. jeho právneho nástupcu či už písomne alebo ústne, telefonicky či iným spôsobom, upozorňovaný, keď nie až zavražďovaný, možným súdnym konaním a následnou exekúciou, priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči druhej strane. V ďalšom si však možno často ani neuvedomuje, aké ďalšie prehlásenia podpísal, prípadne k akým ďalším povinnostiam alebo sankciám sa zaviazal, navyše keď samotná dohoda je vypísaná vo všetkých bodoch zástupcom druhej strany.

Taktiež súd I. stupňa poukazuje na to, že samotné uznanie záväzku sa v predmetnej dohode nachádza v bode 2., no prehlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch sa nachádza v bode 3. označenom ako forma splatenia záväzku a to až v poslednej vete.

V zmysle § 558 Občianskeho zákonníka možno uznať aj premlčaný dlh za predpokladu, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel. Také uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania len vtedy, keď dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či pre skutkový alebo pre právny omyl, napr. preto, že nepoznal ustanovenia zákona o premlčaní, nemá jeho uznanie spomenuté právne následky.

V ďalšom súd I. stupňa predmetnú spotrebiteľskú vec preto podrobil aj z pohľadu súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Inštitút nekalej obchodnej praktiky je zákonným termínom, ktorý nie je možné prehliadať ani v rovine súkromného práva.

V prípade, že navrhovateľ uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu takto uplatnenému právu. Ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky, ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zák. o ochrane spotrebiteľa).

U iných praktík, ako sú taxatívne uvedené v prílohe č. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, je pre záver o nekalosti dôležitá existencia nižšie uvedených aspektov.

Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa).

Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u) zákona o ochrane spotrebiteľa).

Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r) zákona o ochrane spotrebiteľa).

Na základe vyššie uvedeného súd I. stupňa dospel k záveru, že zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohôd o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 16.11.2010 žalovanými hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane žalobcu ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Takýto záver súdu podporuje aj skutočnosť, že žalobca sám vyhľadal žalovaných v mieste ich trvalého bydliska, čo je nepochybné, keď ako miesto uzavretia dohody je uvedená obec trvalého bydliska žalovaných. V dôsledku takéhoto konania mohli byť žalovaní konfrontovaní či už s rodinnými príslušníkmi alebo aj blízkymi spolubývajúcimi a aj pôsobenie tohto prostredia mohlo ovplyvniť žalovaných v ich správaní, výsledkom ktorého bolo podpísanie formulárovej predtlačie uznania dlhu a uzatvorenia splátkového kalendára s cieľom čo najskoršieho odchodu pracovníka žalobcu a nevyvolávania akýchkoľvek domnienok v súvislosti s jeho zotrvaním v domácom prostredí žalovaných, ktorý úkon pod vplyvom uvedených faktorov mohol byť žalovanými vykonaný bez náležitého oboznámenia sa s jednotlivými ustanoveniami dohody, a tak v konečnom dôsledku k ich zaviazaniu sa k ďalším povinnostiam a súčasne vyvolaniu právnych následkov vyplývajúcich z príslušných právnych predpisov, ako je napr. predĺženie premlčacej doby na uplatnenie práva žalobcu, o ktorých žalovaní nemali vedomosť.

K takémuto úkonu - vyhľadaniu žalovaných za účelom podpísania dohôd o uznaní záväzku a uzavretí splátkového kalendára žalobca pristúpil, resp. ho prostredníctvom svojho pracovníka vykonal, po takmer troch rokoch od nadobudnutia predmetnej pohľadávky, ktorej uznanie a záväzok splácať sa stali predmetom uvedených dohôd, keď zo zmluvy o postúpení pohľadávok je nepochybné, že pohľadávku žalobca nadobudol dňa 21.12.2007 a dohody boli žalovanými podpísané až dňa 16.11.2010. Z prílohy k zmluve o postúpení je taktiež nepochybné, že žalovaný prvýkrát neuhradil splátku ešte dňa 20.6.2006 a ako dátum posledného predpisu je uvedený deň 20.12.2006, pričom deň 21.12.2006 je uvedený ako dátum vypovedania predmetnej zmluvy.

V zmysle vyššie uvedeného vyvstáva aj otázka, prečo žalovaní potom, čo neuhradili nie niekoľko splátok, ale čo viac ako štyri roky žalobcovi, resp. jeho právneho zástupcovi neuhradili žiadnu sumu a ako občania s nízkym právnym vedomím sa dokonca mohli domnievať, „že po tak dlhej dobe už od nich nemôže nikto nič žiadať, že na všetko sa zabudlo“, uznali záväzok a súčasne predĺžili premlčaciu dobu práva žalobcu uplatniť si svoj nárok na súde voči nim, ktoré konanie súd hodnotí ako rozhodnutie spotrebiteľa, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil, a to najmä vtedy, keď bol uzročený s tým, aké právne následky takýto jeho úkon vyvoláva, a že tým dochádza k zhoršeniu jeho postavenia vo vzťahu k žalobcovi.

Taktiež súd I. stupňa poukazuje aj na ďalšiu skutočnosť a to, že ak mal žalobca skutočne eminentný záujem na úhrade záväzku žalovanými, ktorý možno vyvodiť práve z jeho iniciatívy vyhľadať osobne žalovaných za účelom uzavretia splátkového kalendára a dojednaní splátok, a tým akéhosi aktu ústretovosti z jeho strany voči žalovaným, no za súčasného dojednaní straty výhody splátok v prípade ich nesplácania podľa splátkového kalendára, za stavu, keď žalovaní splátkový kalendár nedodržiavali a tým sa stal splatným celý žalovanými uznaný dlh, podal žalobu po takmer dvoch rokoch s uplatnením úroku z omeškania za celé obdobie od účinnosti postúpenia predmetnej pohľadávky.

Celé toto konanie vrátane zabezpečenia uznania záväzku možno potom hodnotiť ako konanie prinajmenšom špekulatívne s cieľom zabezpečenia exekučného titulu a následného vedenia exekúcie voči žalovaným na pohľadávku, ktorá síce je tvorená dlžnou istinou ku dňu postúpenia, no príslušenstvom pohľadávky spočívajúcou jednak v úrokoch z omeškania ako aj v trovách konania, a to najmä trov právneho zastúpenia za niekoľko rokov omeškania, ktorá suma môže v konečnom dôsledku niekoľkonásobne navýšiť dlžnú sumu, ktorú v konečnom dôsledku budú musieť žalovaní uhradiť.

Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že žalobcom uplatnené právo v danej právnej veci je právom, ktoré si tento uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky a keďže ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, súd neposkytol ochranu takto uplatnenému právu a žalobu zamietol.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaní boli v konaní v plnom rozsahu úspešní, keď súd žalobu zamietol, no náhradu trov konania nežiadali a zo spisu im žiadne trovy nevyplynuli, preto im súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, resp. aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolateľ v odvolaní poukázal na to, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu žalovanými v 1. a 2. rade, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta nemožno stotožniť s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ. Ďalej poukázal na to, že v čl. 3 bod 3.4 s tým, že dohody žalovaní potvrdili svoju vedomosť o premlčaní dlhu. V danom prípade nastali účinky ust. § 558, a to, že záväzok uznaný žalovanými čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Odvolateľ ďalej v odvolaní poukázal na to, že dohodou došlo k zmene obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že žalovanému je umožnené splácať záväzok v splátkach. Dochádza teda k zmene v spôsobe plnenia záväzku. V nadväznosti na uvedené žalobca zdôraznil, že dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovanými, pričom žalobca ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Z uvedeného potom vyplýva, že ustanovenie dohody o tom, že žalovaní uznávajú svoj záväzok, nemohlo byť žalovaným vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Odvolateľovi zároveň z odôvodnenia rozsudku nie je zrejмый dôvod zamietnutia žaloby, pričom súd odkazuje v odôvodnení rozhodnutia aj na ustanovenie týkajúce sa premlčania, avšak v danom prípade námietka premlčania nebola vznesená a zároveň by aj jej prípadné uplatnenie bolo vzhľadom na vyššie uvedené bezpredmetné. Podľa názoru odvolateľa je rozhodnutie súdu vzhľadom na neurčité odôvodnenie nepreskúmateľné.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 212 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené.

Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a správne vec právne posúdil. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie prvostupňového súdu, na ktoré poukazuje a na zdôraznenie správnosti dopĺňa.

Na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov, ktoré konštatovali nekalosť obchodnej praktiky v obdobných veciach, a to rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vo veciach 11Co/37/2012, 20Co/86/2012, 3Co/53/2012, 4Co/19/2012, 19Co/87/2012, 5Co/58/2012, 12Co/47/2012, 16Co/133/2012, 17Co/120/2012, 19Co/87/2012 a Krajského súdu v Košiciach vo veci 4Cob/75/2012, 5Co/194/2012 a uvádza nasledovné.

Súdna kontrola neprimeranosti zmluvných podmienok vo svetle čl. 6 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách dopadá na štandardné produkty (typové zmluvy), a to tak na pôvodnú zmluvu, ako aj všetky formulárové zmeny a doplnky. Z vlastnej aplikačnej praxe môže súd potvrdiť, že ide o rovnaký formulár vo viacerých prípadoch a je evidentné, že spotrebiteľ nemôže na tomto tlačiive nič meniť.

Vylúčenie vyššie citovanej smernice a súdnej kontroly je nedôvodné. Navyše odvolací súd už judikoval, že konanie, akým sa žalobca dopracováva k týmto doplnkom zmluvy, je nekalou obchodnou praktikou (rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veciach 11Co 37/2012, 20Co 86/2012).

„Odvolačný súd však považuje za potrebné zdôrazniť ešte jednu okolnosť, na ktorú poukazuje súd prvého stupňa v súvislosti s ochranou spotrebiteľa a to v tom zmysle, že právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom a žalovanou je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Je treba súhlasiť, že v danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Odbornú starostlivosť i podstatné narušenie ekonomického správania spotrebiteľa definoval súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí a treba súhlasiť s tým, že v danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, pretože obidve tieto znaky nekalosti boli naplnené. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti...“(rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 11Co 37/2012).

Je logické a pochopiteľné, že spotrebiteľia vítajú možnosť splácať dlh v splátkach, no je nečestné, ak sa zneužije kontrakčná situácia s cieľom predĺžiť premlčanie až na 10 rokov.

Takéto praktiky sú zakázané (§ 7 citovaného zákona) a žalobca nemôže počítať so súdnou ochranou nečestného konania.

V tomto smere je dôležité poukázať na novú skutočnosť pre judikatúru súdov, že dobré mravy, resp. konanie v rozpore s dobrými mravmi našlo svoje pozitívno-právne vymedzenie podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa („ZOS“)

Podľa § 4 ods. 8 ZOS predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. „Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody..“

Právny úkon, ktorý je v rozpore s ustanovením zákona, je neplatný (§ 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Odvolačný súd nevidí žiadny dôvod nevzťahovať tento záver aj na rozpor právneho úkonu so zákonným ustanovením § 4 ods. 8 ZOS. Právny úkon porušujúci ustanovenie § 4 ods. 8 ZOS je neplatný pre rozpor so zákonom.

Kampaňovité predkladanie formulárov s ľubozvučným ustanovením o možnosti splácať dlh je pre spotrebiteľov pravdepodobne plných pocitu viny z porušenia splátkového kalendára s cieľom dosiahnuť predĺženie premlčacej doby na 10 rokov bez náležitého objasnenia tohto dôsledku neinformovanému spotrebiteľovi je nezodpovedné, nečestné a odporuje zákonnému ustanoveniu § 4 ods. 8 ZOS. Nielenže je tu dôvod na odmietnutie ochrany dodávateľovi postupom podľa § 3 ods. 1 OZ, ale aj na záver o neplatnosti právneho úkonu, ako judikoval tunajší súd vo veci 11Co 37/2012.

Na porovnanie odvolačný súd poukazuje na judikatúru českého ústavného súdu, konkr. bod 27 nálezu Ústavného súdu ČR I. ÚS 3512/2011, cit.: „Uplatňování principu důvěry v úkony dalších osob při veškerém sociálním styku s nimi je základním předpokladem pro fungování komplexní společnosti (Luhmann, N.: Vertrauen. Ein Mechanismus der Reduktion sozialer Komplexität. Stuttgart 1989, str. 1).

Důvěru je třeba pokládat za elementární kategorii sociálního života. Jednak vyjadřuje vnitřní postoj odrážející eticky odůvodněné představy a očekávání jednotlivých členů společnosti a z druhé strany je výrazem principu právní jistoty, který představuje jednu z faset materiálně, tj. hodnotově, chápaného právního státu, jehož ústavně normativní výraz je obsažen v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR. Naznačená konkretizace principu právního státu je oním principem, který působí na straně stěžovatele a proti principu autonomie vůle, kterého se dovolávají obecné soudy. Je pak primárně úkolem obecných soudů najít praktickou konkordanci mezi oběma protikladně působícími principy tak, aby zůstalo zachováno maximum z obou, a tak, aby výsledek byl slučitelný s obecnou představou spravedlnosti." [obdobně náleží Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 342/09 (N 144/53 SbNU 765)].“

Odvolací soud dále konstatuje, že keďže žalobcom uplatnené právo v danej právnej veci je právom, ktoré si uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky a keďže ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa zastáva názor, že takémuto žalobcovi ochranu takto uplatneného práva nemožno priznať, a preto bolo dôvodné napadnutý rozsudok potvrdiť.

Odvolacie námietky žalobcu sú neopodstatnené a odvolací súd napadnutý rozsudok s osvojením si dôvodov ako správny potvrdil postupom podľa § 219 O.s.p.

Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, žalovanej trovy nevznikli a tomu zodpovedá i výrok o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.